BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 4 februari 1987

inzake een door de Belgische Regering aan een stalen-buizenfabricerende onderneming toegekende steun

(Slechts de teksten in de Franse en in de Nederlandse taal zijn authentiek)

(87/418/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, en met name op artikel 93, lid 2, eerste alinea,

Na overeenkomstig genoemd artikel de belanghebbenden te hebben aangemaand hun opmerkingen kenbaar te maken, en gezien deze opmerkingen,

Overwegende hetgeen volgt :

I

Op 19 juli 1984 heeft de Belgische Regering overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag haar voornemen gemeld om ten gunste van een onderneming die buizen fabriceert in de Luikse regio, de volgende maatregelen te nemen : verhoging van het kapitaal met 1,8 miljard Bfr. en inschrijving op emissie van voorwaardelijk winstdelende converteerbare obligaties voor 2,2 miljard Bfr. ; deze overheidssteun komt nog bij een geheel van steunmaatregelen dat door de Commissie reeds in 1982 ten gunste van deze zelfde onderneming is goedgekeurd.

Uit informatie die later ter kennis van de Commissie is gekomen en bij brief van 29 juli 1985 door de Belgische Regering is bevestigd, blijkt dat de bovengenoemde onderneming tevoren, behalve de op 19 juli 1984 aangemelde steun, nog andere overheidshulp had ontvangen zonder toestemming van de Commissie en dus in overtreding van het bepaalde in artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag.

Uit het bovenstaande volgt dat de steunmaatregelen die de Commissie zijn voorgelegd (steun die is toegekend zonder aanmelding en de op 19 juli 1984 aangemelde steun) in totaal 9,085 miljard Bfr. bedroegen, waarbij nog steun komt die is toegekend uit hoofde van de wetten op de economische expansie en 1,212 miljard Bfr. bedraagt.

Na een eerste onderzoek heeft de Commissie vastgesteld dat de onderneming, ondanks de ondernomen modernisering en de reeds ontvangen steun ten spijt, grote verliezen bleef lijden. Zij merkte voorts op dat haar vooruitzichten voor herstel, zoals die blijken uit de door haar bestuurders opgestelde prognosen, grote onzekerheidsfactoren vertoonden. De verbetering van de resultaten wordt namelijk vooral verwacht van een verplaatsing van de verkopen, enerzijds, naar buizen van hoge kwaliteit en, anderzijds, naar beter lonende markten dan die welke tot dusver door de onderneming werden bevoorraad. Zulk een ontwikkeling nu heeft, gezien de in de sector heersende overcapaciteit die de verovering van nieuwe marktaandelen door een onderneming uiterst moeilijk maakt, een zeer hachelijk karakter.

Onder die omstandigheden heeft de Commissie, omdat de haar voorgelegde steunmaatregelen grote vervalsingen van de mededinging op een gevoelige markt dreigden teweeg te brengen, besloten dienaangaande de procedure van artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag in te leiden, met name ten einde de commentaren van belanghebbenden te verkrijgen.

Zij heeft bij brief van 5 juli 1985 de Belgische Regering aangemaand haar opmerkingen kenbaar te maken. De andere Lid-Staten zijn bij brief van 12 juli 1985 en belanghebbende derden op 16 juli 1985 daarvan in kennis gesteld (1).

Ondanks deze procedure besliste de Belgische Regering over te gaan tot uitkering van de op 19 juli 1984 als ontwerp aangemelde steun.

Ook heeft de Belgische Regering bij brief van 6 juni 1986 medegedeeld voornemens te zijn hetzelfde bedrijf steun te verlenen door omzetting van 3,010 miljard Bfr. gegarandeerde leningen in kapitaal.

Bij brief van 1 augustus 1986 heeft de Commissie de Belgische Regering aangemaand haar opmerkingen kenbaar te maken. De andere Lid-Staten zijn bij brief van 10 november 1986 en belanghebbende derden op 9 november 1986 daarvan in kennis gesteld (2).

Ondanks deze procedure is de Belgische Regering overgegaan tot genoemde kapitaalomzetting ten bedrage van 2,510 miljard Bfr.

Uit het bovenstaande volgt dat de totale steun waarop beide voornoemde procedures betrekking hebben (met uitzondering van 500 miljoen Bfr. kapitaalconversie) is toegekend in strijd met artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag.

II

In haar bij brieven van 29 juli 1985 en van 5 september 1986 in het kader van de procedure van artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag naar voren gebrachte opmerkingen, heeft de Belgische Regering in de eerste plaats betoogd dat de staatsinterventies ten gunste van de onderneming niet zouden leiden tot vervalsing van de mededinging.

(1) PB nr. C 178 van 16. 7. 1985, blz. 2.
(2) PB nr. C 293 van 19. 11. 1986, blz. 3.

De overheidssteun welke tot in 1982 met toestemming van de Commissie en de steun die in strijd met het EEG-Verdrag was toegekend, zouden namelijk zelfs niet toereikend zijn geweest om het financiële evenwicht van de betrokken onderneming te verzekeren, met name als gevolg van een onderschatting van de kosten van het investeringsprogramma waarvan in 1982 de uitvoering begon.

De in 1984 aangemelde interventies zouden derhalve bestemd zijn geweest om het restant van dit investeringsprogramma te financieren en aan de behoeften aan bedrijfskapitaal, die voor de onderneming ontstaan uit de stijging van haar omzet in de afgelopen jaren, te voldoen.

Onder die omstandigheden zouden de interventies van de Staat (die meer dan 99 % van het kapitaal van de onderneming bezit) niet moeten worden beschouwd als steun maar als „aandeelhoudersinbreng" die geen belemmering van de mededinging oplevert.

Bovendien zou de beperkte omvang van de leveranties van de onderneming op de communautaire markt (25 898 ton in 1984 of 8,6 % van de totale produktie tegen 36 166 ton in 1979) het handelsverkeer tussen Lid-Staten niet kunnen beïnvloeden.

De Belgische Regering heeft bovendien gewezen op het belang van het in bedrijf houden van de onderneming in een regio die zwaar door de staalcrisis getroffen is. Zij heeft tenslotte, verwijzend naar gegevens welke haar door de onderneming zijn verstrekt, aangeduid dat een herstel van het evenwicht in de financiële resultaten na 1985 zou moeten intreden terwijl vanaf 1986 een netto-positief resultaat te verwachten zou zijn. Deze prognosen zijn zowel gebaseerd op de lange duur van de leveringscontracten die sinds 1980 met haar voornaamste klant (de Sowjetunie) gesloten zijn en de onderneming een solide commerciële basis verzekeren in de vorm van een vaste markt die, zij het beperkt, van grote betekenis zou blijven, als op haar vermogen om op lonender markten door te dringen.

De opmerkingen die in het kader van dezelfde procedure door drie andere Lid-Staten en vier beroepsassociaties van stalen buizenfabrikanten naar voren zijn gebracht, geven met name uiting aan de grote vrees dat de door de begunstigde onderneming verwachte doordringing op nieuwe markten die reeds sterk onder druk staan van grote overcapaciteiten, slechts zou kunnen plaatsvinden via een destabiliserende prijspolitiek. Een dergelijke politiek, die mogelijk gemaakt zou worden door omvangrijke steunmaatregelen, zou een sterke vervalsing van de mededinging tussen de fabrikanten in de Gemeenschap teweegbrengen. Deze beduchtheid wordt nog gevoed door de recente ontwikkelingen in de bedrijfstak — beperkende maatregelen op de import in de Verenigde Staten van Amerika, de schepping van nieuwe capaciteiten in de Sowjetunie en de andere landen met staatshandel en in bepaalde ontwikkelingslanden — die de gevoeligheid van de markt nog dreigen te vergroten en de communautaire fabrikanten in een hachelijke situatie dreigen te plaatsen. Tenslotte wordt de aandacht van de Commissie gevestigd op de reeds in dit verband in bepaalde Lid-Staten in het werk gestelde pogingen om de overcapaciteit te verminderen, terwijl de begunstigde onderneming, die in zeer sterke mate van haar export afhankelijk is, integendeel haar eigen capaciteiten in de afgelopen jaren heeft vergroot.

III

De overheidssteun waarop deze beschikking betrekking heeft, is (met uitzondering van de in de op 1 augustus 1986 ingeleide procedure bedoelde kapitaalconversie van 500 miljoen Bfr.) toegekend zonder voorafgaande goedkeuring van de Commissie en dus onrechtmatig, omdat de Belgische Regering haar uit artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag voortvloeiende verplichtingen niet is nagekomen. Bovendien komen al deze overheidsmaatregelen, die steun zijn in de zin van artikel 92, lid 1, EEG-Verdrag, niet in aanmerking voor toepassing van een van de in artikel 92, lid 3, EEG-Verdrag bedoelde afwijkingen en moeten hierbij de volgende overwegingen in acht worden genomen.

IV

Zoals uit de rechtspraak van het Hof van Justitie [1] en uit de bekendmaking van de Commissie aan de Lid-Staten [2] blijkt, leveren deelnemingen van de overheid een steunmaatregel op in de zin van artikel 92, lid 1, van het EEG-Verdrag wanneer er een inbreng van nieuw kapitaal plaatsvindt onder omstandigheden die voor een particuliere investeerder die onder normale omstandigheden in een markteconomie opereert, niet aanvaardbaar zouden zijn. Dit is met name het geval wanneer de financiële situatie van de onderneming en met name de structuur en de omvang van de schuldenlast van dien aard zijn dat op een normaal rendement (in dividend of in waarde) van de geïnvesteerde kapitalen binnen een redelijke termijn niet mag worden gerekend ; dit is ook het geval wanneer bij een kapitaalinbreng in een onderneming, waar het kapitaal is verdeeld over particuliere in publieke aandeelhouders, de publieke deelneming een percentage bereikt dat aanzienlijk boven dat van de oorspronkelijke verdeling ligt.

Omgekeerd is er niet van een steunmaatregel in de zin van artikel 92, lid 1, sprake, indien de inbreng van nieuw kapitaal in de onderneming plaatsvindt onder omstandigheden die voor een particuliere investeerder die onder de normale omstandigheden van een markteconomie opereert, aanvaardbaar zouden zijn. Met name is er in geval van een inbreng door de Staat van nieuw kapitaal in overheidsbedrijven in principe geen sprake van een steunmaatregel indien deze kapitaalinbreng overeenstemt met behoeften aan nieuwe investeringen en de daarmee rechtstreeks verbonden kosten, wanneer de bedrijfstak waarin de onderneming haar werkzaamheden verricht geen structurele overcapaciteit op de gemeenschappelijke markt kent en de financiële situatie van deze onderneming gezond is.

[1] Zie arrest van 14. 11. 1984 in zaak 323/82, Intermills tegen Commissie, Jurisprudentie 1984, blz. 3809.
[2] Bulletin EG 9/1984, punt 3.5.1.

Hetzelfde geldt bij een verhoging van de overheidsdeelneming in het kapitaal van ondernemingen wanneer de kapitaalinbreng evenredig is aan het aantal aandelen in het bezit van de overheid en gelijktijdig geschiedt met een inbreng van fondsen door een particuliere aandeelhouder.

In het onderhavige geval verricht de onderneming haar werkzaamheid in een sector die (zoals overtuigend uit de statistieken blijkt) grote structurele overcapaciteit kent ; in dit verband blijkt uit de gegevens van de Belgische Regering zelf dat in de voornaamste landen van het Westen (Verenigde Staten van Amerika, Japan, Europese Gemeenschap) overcapaciteiten van naar schatting 35 tot 40 % van de geïnstalleerde capaciteiten aanwezig zijn. Voorts bepaalt de situatie op de oliemarkt of de winning al dan niet zal worden vertraagd ; de vraag naar ongelaste buizen in de oliesector die reeds een teruggang vertoont, zou de komende jaren nog sterk kunnen dalen. In dit verband blijft de verbetering van de financiële situatie van de onderneming die sinds een aantal jaren wordt gekenmerkt door grote verliezen (om hieronder uiteen te zetten redenen) nog hachelijk ; tenslotte hebben de particuliere aandeelhouders zich tweemaal (in 1980 en 1982) gedistancieerd en draagt voortaan alleen de Belgische Staat de risico's verbonden aan de voortzetting van de onderneming.

Onder die omstandigheden kunnen de interventies van de Belgische Staat niet worden beschouwd als een inbreng door aandeelhouders die werkzaam zijn onder de normale omstandigheden in een markteconomie, maar moeten zij wel degelijk worden beschouwd als steunmaatregelen van de Staat die moeten worden beoordeeld in het licht van artikel 92 van het EEG-Verdrag.

V

De stalen-buizenindustrie verkeert alom ter wereld sinds een aantal jaren in een situatie van crisis en moordende concurrentie. Dit klimaat is nog geprononceerder bij de categorie ongelaste buizen (waar de wereldproduktie van ongeveer 26,7 miljoen ton in 1981 sindsdien met bijna 20 % is teruggelopen) en met name bij die welke voor de oliesector bestemd zijn en ongeveer 85 % vertegenwoordigen van de bedrijvigheid van de begunstigde onderneming en waarbij de prijzen tussen 1982 en 1984 met bijna 50 % zijn gedaald en in 1985 zijn blijven dalen.

Volgens de prognoses van de onderneming zelf „zal deze zwakke markt nog een aantal jaren voortduren als gevolg van de daling van de vraag naar aardolie en de enorme voorraden die in 1981 zijn aangelegd" en zullen de „bezettingsgraden bij de fabrikanten vermoedelijk tot in 1990 gemiddeld 60 % niet in sterke mate overschrijden.".

De werkzaamheid van de communautaire fabrikanten van ongelaste buizen is grotendeels gericht op de grote export, terwijl het zichtbaar verbruik in de Gemeenschap in 1984 ongeveer de helft van de 4,3 miljoen geproduceerde ton vertegenwoordigde ; de door de communautaire markt geboden afzetgebieden blijven echter voor de sector van een zekere betekenis (ongeveer 1/4 van de export van buizen uit de Lid-Staten vond plaats binnen de Gemeenschap) zodat ieder voordeel dat aan één van de fabrikanten wordt toegekend, rechtstreeks zijn weerslag heeft op het intracommunautaire handelsverkeer. Artikel 92 van het EEG-Verdrag heeft betrekking op steunmaatregelen die rechtstreeks het handelsverkeer tussen Lid-Staten beïnvloeden. In de betrokken sector plaatsen het bestaan van grote overcapaciteiten op wereldniveau en de onstabiele prijzen die daarvan het gevolg zijn alsmede de importbeperkingen in de Verenigde Staten van Amerika (de voornaamste wereldmarkt) alsmede de nieuwe capaciteiten in de ontwikkelingslanden en de landen met staatshandel, de producenten in de Gemeenschap in een hachelijke positie die hen ertoe aanspoort hun verkopen op de interne markt te richten. Ieder voordeel dat aan één van deze producenten wordt toegekend (ook al verkocht deze bijna zijn gehele afzet op het moment van toekenning op markten in derde landen) zou onvermijdelijk tot gevolg hebben dat de concurrentiepositie van anderen ongunstig werd beïnvloed. Zo mag onder de huidige marktomstandigheden bij ongelaste buizen niet worden uitgesloten dat het in leven houden van een onderneming die naar derde landen exporteert dank zij staatssteun, leidt tot de verdwijning van andere ondernemingen uit de Gemeenschap of tot die van een deel van hun activiteiten.

Gezien het bovenstaande kan de steun die wordt toegekend aan de betrokken onderneming waarvan de leveranties voor de export ongeveer 90 % van de omzet uitmaken, maar waarvan de produktie (ten aanzien van ongelaste buizen met een diameter tussen 127 en 416 mm die haar voornaamste werkzaamheid vormen) 17 % van de communautaire produktie uitmaakt, wel degelijk het handelsverkeer tussen Lid-Staten in de zin van artikel 92, lid 1, ongunstig beïnvloeden en komt hij, gezien de hierna volgende overwegingen, niet in aanmerking voor één van de afwijkingen in artikel 92 van het EEG-Verdrag.

VI

Artikel 92, lid 1, van het EEG-Verdrag behelst het beginsel dat steunmaatregelen die bepaalde in die bepaling genoemde kenmerken vertonen, met de gemeenschappelijke markt onverenigbaar zijn.

De afwijkingen van dit beginsel die zijn vermeld in artikel 92, lid 2, van het EEG-Verdrag, zijn in het onderhavige geval niet van toepassing, gezien de aard en de oogmerken van de voorgenomen steunmaatregelen.

In artikel 92, lid 3, van het EEG-Verdrag zijn de steunmaatregelen opgesomd die verenigbaar kunnen worden geacht met de gemeenschappelijke markt. De verenigbaarheid met het Verdrag moet worden nagegaan in communautair verband en niet in samenhang met één enkele Lid-Staat. Ten einde de goede werking van de gemeenschappelijke markt te waarborgen en rekening te houden met de in artikel 3, onder f), van het EEG-Verdrag neergelegde beginselen, moeten de uitzonderingen op het beginsel van artikel 92, lid 1, van het

EEG-Verdrag zoals neergelegd in lid 3 van dat artikel bij een onderzoek van steunregelingen of individuele steunmaatregelen restrictief worden geïnterpreteerd.

Ten aanzien van de afwijking in artikel 92, lid 3, onder a), inzake steunmaatregelen ter bevordering van de economische ontwikkeling van streken waarin de levensstandaard abnormaal laag is of waar een ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst, blijkt stellig dat de regio Luik ernstig is getroffen door de afvloeiingen die met name in het kader van het herstructureringsproces van de ijzer- en staalindustrie hebben plaatsgevonden.

De Commissie heeft echter reeds op grond van een grondige sociaal-economische analyse van de Belgische gewesten geconstateerd (1) dat deze gewesten geen abnormaal lage levensstandaard of een ernstig gebrek aan werkgelegenheid vertonen. De Belgische Regering heeft deze analyse niet aangevochten en evenmin sedertdien nieuwe gegevens verstrekt die daarin verandering zouden kunnen brengen.

Ten aanzien van de afwijking in artikel 92, lid 3, onder c), van het EEG-Verdrag inzake steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid of van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken, mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad, stelt de Commissie vast dat de steun die de onderneming krachtens de Wet op de economische expansie van 30 december 1970 is toegekend, in het onderhavige geval het maximum dat bij regionale steunmaatregelen is vastgesteld bij Beschikking 82/740/EEG niet overschrijdt en niet onrechtmatig is. De afwijking in artikel 92, lid 3, onder c), van het EEG-Verdrag inzake steun om de ontwikkeling in een bepaalde vorm van economische bedrijvigheid te vergemakkelijken, mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad, is echter niet van toepassing. De begunstigde onderneming maakt namelijk sinds tal van jaren ernstige financiële moeilijkheden door die de Belgische Regering reeds heeft trachten op te lossen. De Commissie heeft in dat verband in 1982 reeds een eerste groep steunmaatregelen ten gunste van deze onderneming goedgekeurd met het oog op een ambitieus investeringsprogramma dat de bouw van een walserij van 150 000 ton omvatte en zo leidde tot een verdubbeling van de produktiecapaciteiten van de onderneming voor ongelaste buizen.

De Commissie moet thans constateren dat de toen door de Belgische Regering verstrekte gegevens waarop zij haar besluit had gebaseerd, door de feiten niet zijn bevestigd. Zo wilde het ingrijpende expansie-initiatief, zoals het de Commissie was aangediend, de toekomst van de onderneming in het kader van een langlopende overeenkomst met de Sowjetunie verzekeren. Dit oogmerk werd niet bereikt en de onderneming tracht zich nu juist uit de Sowjetmarkt terug te trekken die onvoldoende rendabel wordt geacht. Uit het bovenstaande volgt dat de prognoses voor een financieel herstel die begin 1982 door de Belgische Regering waren opgesteld niet konden worden verwezenlijkt en dat de onderneming derhalve niet in staat is geweest zonder steun een toename van het bedrijfskapitaal mogelijk te maken die overeenkwam met de grote expansie van haar omzet na het sluiten van de leveringscontracten met de Sowjetunie (te weten 13,4 miljard Bfr. in 1984 tegenover 5,75 miljard Bfr. in 1981).

Uit de boeken van 1984 blijkt namelijk een negatief resultaat (na afschrijvingen en financiële lasten die respectievelijk 6,9 % en 8,4 % van de omzet uitmaken) dat hoger is dan 14 % van de omzet. Dit resultaat zou in 1985 nog slechter zijn geweest. Zelfs rekening houdend met een financiële herstructurering (via de onderhavige steunmaatregel) die de financiële lasten tot een „normaal" niveau van 4 % van de omzet zou terugbrengen, zou het bedrijfsresultaat negatief blijven. De interne verbeteringen welke de onderneming beoogt (produktiviteit, vermindering van personeel, ...) konden deze verliezen niet goedmaken en een herstel van de onderneming wordt voornamelijk verwacht van de inpanningen op commercieel-politiek gebied, waarbij het voornaamste oogmerk werd het aandeel van de Sowjetmarkt te verkleinen. Daaruit ontstaat de noodzaak om op andere markten nieuwe posities te verwerven, in de hoop dat het daartoe niet onontbeerlijk zal zijn offers te brengen bij de verkoopprijzen die het positieve effect dat van deze diversificatie wordt verwacht, zouden wegnemen. Met name bij de verwezenlijking van dit oogmerk staat volgens de verschillende hypothesen die door de onderneming zijn opgesteld voorop, dat de verkopen buiten de Gemeenschap, de Sowjetunie en de Verenigde Staten van Amerika van 32 000 ton in 1984 tot tussen 120 000 en 220 000 ton in 1989 worden verhoogd op een totale markt die min of meer constant zou moeten blijven op 3 miljoen ton. Zo zou een uitbreiding van de capaciteiten van de onderneming, die in 1982 werd aangediend als bestemd ter bevrediging van de behoeften van een vaste markt (en welke de Commissie op grond van de door de Belgische Regering verstrekte gegevens derhalve voor een financiering door steunmaatregelen geschikt had kunnen achten) tenslotte ten dele van haar oorspronkelijke oogmerk zijn verwijderd en ertoe bijdragen het verloren evenwicht tussen vraag en aanbod op de voor Europese leveranties nog toegankelijke markten nog te accentueren.

De Commissie kan nu geen aanvullende steunmaatregel aanvaarden bij een oorspronkelijke steunmaatregel welke zij in 1982, indien zij had beschikt over de economische gegevens uit het dossier zoals die thans aan de dag treden, niet zou hebben toegelaten.

Bovendien maken de omstandigheden op de wereldmarkt voor ongelaste stalen buizen (overschotcapaciteiten tussen 35 en 40 %, terugvloeien naar nog toegankelijke markten van een deel van de tot dusver op de Amerikaanse markt, de voornaamste wereldmarkt, afgezette produkten) in ieder geval het slagen van zulk een commerciële strategie waarin de verovering van nieuwe marktaandelen naast de stabiliteit der verkoopprijzen staat, moeilijk te verwezen-

(1) Beschikking 82/740/EEG van de Commissie van 22 juli 1982 inzake de vaststelling van ontwikkelingszones krachtens artikel 11 van de Belgische Wet van 30 december 1970 (PB nr. L 312 van 9. 11. 1982, blz. 18), gewijzigd bij Beschikking 85/544/EEG van 31 juli 1985 (PB nr. L 341 van 19. 12. 1985, blz. 19).

lijken. Aangezien de onderhavige steunmaatregel dus naar het schijnt het duurzame herstel van de onderneming niet zou kunnen garanderen, kan zij niet worden geacht de economische ontwikkeling van de betrokken streek te bevorderen. Deze steun, waardoor op een verkommerde markt een fabrikant ten koste van zijn concurrenten wordt begunstigd en hem de gelegenheid wordt geboden zijn marktaandelen via onvermijdelijk destabiliserende prijzen te vergroten, vervalst de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt, in een mate waarin het gemeenschappelijk belang wordt geschaad. De Commissie meent derhalve dat deze steun niet in aanmerking komt voor een van de afwijkingen in artikel 92, lid 3, onder c); in deze conclusie kan geen verandering worden gebracht door het feit dat de betrokken onderneming zonder deze steun haar activiteiten zou hebben moeten staken.

Ten aanzien van de afwijkingen in artikel 92, lid 3, onder b), moet worden opgemerkt dat de betrokken steun niet is bestemd om de verwezenlijking van een belangrijk project van gemeenschappelijk Europees belang te bevorderen, noch om een ernstige verstoring in de economie van België op te heffen.

Gezien de bovenstaande overwegingen dienaangaande moet worden geconcludeerd dat de betrokken steun de begunstigde onderneming, welker positie op de markt niet meer alleen te danken zou zijn aan haar efficiëntie, merites en eigen vermogen, zou bevoordelen en niet zou bijdragen tot een ontwikkeling die de vervalsing van het handelsverkeer die binnen de Gemeenschap eruit zou voortvloeien, zou kunnen goedmaken.

Deze steun beantwoordt derhalve niet aan de voorwaarden voor toepassing van een van de afwijkingsbepalingen in artikel 92, leden 2 en 3, van het EEG-Verdrag.

Derhalve is de Belgische Regering haar uit artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag voortvloeiende verplichtingen niet nagekomen en zijn de bewuste steunmaatregelen, met uitzondering van de kapitaalconversie van 500 miljoen Bfr., onrechtmatig en moet de steunmaatregel door terugvordering van het uitgekeerde bedrag ongedaan worden gemaakt.

Een zelfde gevolgtrekking geldt ten aanzien van de materieelrechtelijke onverenigbaarheid met artikel 92, leden 2 en 3, van het EEG-Verdrag, van de in deze beschikking bedoelde steun ten bedrage van in totaal 9,085 miljard Bfr. en een kapitaalconversie van 3,010 miljard Bfr.,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De steun ten bedrage van in totaal 9,085 miljard Bfr. waarop de brieven van de Belgische Regering van 19 juli 1984 en van 29 juli 1985 betrekking hebben en die in strijd met het in artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag ten behoeve van een Belgische onderneming die stalen buizen produceert, is verleend, is onrechtmatig. Deze steunmaatregel is bovendien krachtens artikel 92 van het EEG-Verdrag onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

De steun aan dit bedrijf, ten bedrage van in totaal 3,010 miljard Bfr., waarop de brief van de Belgische Regering van 6 juni 1986 betrekking heeft, is krachtens artikel 92 van het EEG-Verdrag onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt. Deze steun is bovendien voor 2,510 miljard Bfr. onrechtmatig omdat dit bedrag is toegekend in strijd met artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag.

België is gehouden deze steunmaatregel door terugvordering van het uitgekeerde bedrag teniet te doen.

Artikel 2

België moet de Commissie binnen twee maanden na de datum van kennisgeving van deze beschikking mededelen welke maatregelen zijn genomen om daaraan gevolg te geven.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Koninkrijk België.

Gedaan te Brussel, 4 februari 1987.

Voor de Commissie
Peter SUTHERLAND
Lid van de Commissie